

Tisztelt Emlékezők!

1847/48 telén a rossz termés és a dráguló élelmiszer árak miatt éhínség söpört végig Európán. A kontinens akkor élte át első gazdasági válságát, amelynek nyomán forradalom tört ki Palermóban, Párizsban, Münchenben, Bécsben, Pest-Budán, Berlinben, Milánóban, Poznanban és Prágában egyaránt. A nyomorban és szolgaságban élő nép értésére adta a hatalom, a harácsolás és a jólét birtokosainak, hogy elege van az elnyomó, diktatórikus és kizsákmányoló kormányzati rendszerekből. Mindnyájan egyet akartak, de követeléseiket legvilágosabban a magyar márciusi ifjak fogalmazták meg a 12 pontjukban, s legtovább a magyar nemzet harcolt a szabadságáért és a függetlenségéért. Az 1848. március 15-én kitört magyar forradalmat és szabadságharcot az orosz cár hadseregének többszörös túlereje ugyan vérbe fojtotta, de annak emlékét a magyar emberek szívéből és lelkéből kitörölni nem lehet.

A mai napon is viselt piros-fehér-zöld kokárda, a Nemzeti Múzeum, a Nemzeti Dal, a Tizenkét pont, a Pilvax kávéház, Táncsics Mihály, Petőfi Sándor, Jókai Mór, a márciusi ifjak, szabadság, testvériség, egyenlőség; – mind-mind fogalommá vált szavak, amelyekről minden igaz magyar embernek legnagyobb nemzeti ünnepünk, 1848. március 15. jut az eszébe.

Nekünk, Isaszegen élőknek a szabadságharc fogalomköre kibővül még az osztrákok felett fényes győzelemmel végződött, 1849. április 6-án lezajlott, isaszegi csata emlékeivel is.

Ezek közé tartozik az 1901-ben, országos közadakozásból felállított, zászlóvivőt ábrázoló Honvédszobor, amely azon a dombon áll, ahol Klapka tábornok vörös sipkásai szurony-rohammal foglalták el Jellasics altábornagy, horvát bán osztrák ágyúit. A településtől délkeletre eső Katonaparlagon, az egykori sebkötöző helyen, a márványkövekkel jelzett honvédsírokban a harc során életét áldozó több száz honvéd nyugszik. Isaszeg keleti határában, Szentgyörgy-pusztán, 1922-ben került felállításra az a kökereszt, amely a csata kezdetén Damjanich tábornok előrségből elesett 52 honvédnek állít emléket. Most pedig éppen az egykori Királyerdő szélén, azon a dombon ünnepelünk, ahol Damjanich tábornok tüzéréjét a lengyel légió katonái védték hősiezen a Rákospatak völgyéből és Gödöllő felől ismételtén megújuló osztrák gyalogság és lovasság rohamai ellen. Itt, ezen a katonák által véráztatott helyen épült fel a szabadságharc 100. évfordulójának esztendeiben, 1948/49-ben ez a református templom, a „Szabadságtörekvések Emléktemploma”, ahol majd koszorúzunk.

De a keresztény emberek március 15-iki fogalomköre tovább bővül azzal a hittel is, hogy az Isten és a szabadság iránti vágyakozás elválaszthatatlan egymástól. Ezt legvilágosabban Pál apostol fogalmazta meg a Korinthuszi gyülekezethez írt 2. levelének 3. fejezete 17. versében a következőképpen: **„Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság”**.

Tudták ezt templomépítő szüleink, nagyszüleink is, ugyanis a nagyobbik harangra Mózes III. könyvének 25. fejezete 10. verséből azt a bibliai ígét, Isten akaratát vésették, amely úgy szól, hogy **„Hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának.”** Erre szólított fel templomunk harangja a megemlékezésünk kezdetén is.

Mindezek kapcsán pedig hisszük és valljuk, hogy Isten lelke, a Szentlélek, velük volt a szabadságért életüket, vérüket vagy egzisztenciájukat feláldozó 1848/49-es hőseinkkel, és velünk van ma is határon innen és túl mindazokkal, akik mártírjaink emlékének adózva és a világszabadság után vágyakozva, március 15-iki ünnepségeinken részt vesznek, vagy akadályoztatásuk esetén lélekben velünk vannak.

E gondolatok jegyében koszorúzzuk meg most az Isaszegen is átutazott Kossuth Lajosnak és Petőfi Sándornak a gyülekezeti ház falán lévő emléktábláját, majd a Honvédszobornál folytatjuk városi ünnepségünket.